

ಸಿರಿಯರಸಂ ಮಾದೇವಂ
ಸರಸತಿಯಿರೇಯರ್ಕ್ಕಡಿಗಳೆಂಬೀ ಕೆಂದಾ
ವರೆಗಳ್ ಪೊರೆಗೆಮ್ಮಂ ಪೊಸ
ಸಿರಿಗಂಪಿಂ ಪರಮೆವರಿಯನೆಂತೊಲವಿಂ

ಸಿರಿಯರಸಂ ಎಂದರೆ ಶ್ರೀಪತಿ, ಮಾದೇವನಾಗಿರುವವನು ಮಹಾದೇವ, ಸರಸತಿಯಾಗಿರುವ ಸರಸ್ವತಿಯ ಎರೇಯರ್ (ಒಡೆಯ-ಪತಿ) ಆಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮ ದೇವರುಗಳ ಪಾದ ಕಮಲಗಳು, ಕಮಲಪುಷ್ಪಗಳು ಮರಿದುಂಬಿಗಳನ್ನು ಸಲಹುವಂತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡಲೆಂಬುದು ಆಂಡಯ್ಯನ ಆಶಯ. ಎರೇಯರ್, ಪೊರೆಗೆ, ಪರಮೆವರಿ ಎಂಬುವು ನಾವು ಈಗ ಮರೆತಿರುವ ಶುದ್ಧಗನ್ನಡ ಪದಗಳು. ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಕವಿ ನೆನಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾನೆ.

ಕನ್ನಡದೊಳ್ಳಿನ ನುಡಿಯನ್
ಮುನ್ನಿದರೊಳೆ ನೋಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುದು ಚದುರಂ
ರನ್ನದ ಕನ್ನಡಿಯಂ ನಲ
ವಿನ್ನೋಡಿದವಂಗೆ ಕುಂದೇನಾದಪುದೇ?

ಎಂಬ ಕವಿಯ ಆಶಯ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾರಗೊಂಡಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಚಂದದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರು ಇದರಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಎಂಬುದು ಅವನ ಆಶಯ. ಈ ಕಾವ್ಯವನ್ನೋದಿದವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಸೊಗಸು ಪುಳಕಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ!

ಈ ಕಾವ್ಯದ ಭಾಷೆ ನಮ್ಮದೇ ಕನ್ನಡ. ಅದನ್ನೇ ಈ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಒಂದು ಸುಂದರ ದೃಷ್ಟಂತಾಲಂಕಾರದಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ರನ್ನದ (ರತ್ನದ) ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಅಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಕುಂದು ತೋರುತ್ತದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಿಗರು ಈ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಓದಿದರೆ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಭಾಷೆಯಾಗಿಯೇ ತೋರುವುದಲ್ಲದೇ, ಯಾವ ಭಿನ್ನತೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಕವಿಯ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿಯೇ ಹೌದು. ಆದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಬಳಸುವ ಕನ್ನಡೀಕರಿಸಿದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಶಬ್ದಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕೇಳುವುದೂ ಉಂಟು.

ಅದಿಶೇಷನನ್ನು 'ಪಲವುಂ ನಾಲಿಗೆಯುಳ್ಳವಂ' ಎಂದಿರುವುದು ಅಂತಹ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ; ಆದರೆ ಪದ್ಮನಾಭನನ್ನು 'ಪೊಡೆಯಲರ' (ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹೂವುಳ್ಳವ) ಎಂದಿರುವ ಸೊಗಸೂ ಇದೆ. ಹಿಂದಿನ ಯಾವ ಕವಿಗಳೂ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಬೆರಸದೇ ಕಾವ್ಯ ರಚನೆ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತನಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನಂತೆ ಅಚ್ಚಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯರಚನೆ ಮಾಡುವ ಹಿರಿಮೆ ಬೇರಾರಲ್ಲಿಯೂ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಮಾತುಗಳು. ಅವನ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಹಿಂದಿನ ಕವಿಗಳಿಗಲ್ಲದೇ, ಅವನ ವರ್ತಮಾನದ ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿನ ಇಂದಿನ ಕವಿಗಳವರೆಗೂ ಅಚ್ಚಗನ್ನಡ ಕಾವ್ಯರಚನೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಆಂಡಯ್ಯ ಇದರಲ್ಲಿ ಅದ್ವಿತೀಯನೆಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಇಂತಹ ಕೆಚ್ಚೆದೆಯ ಅಚ್ಚಗನ್ನಡದ ಕವಿ ತನ್ನ ಅಜ್ಜ, ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಂದಿರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಸ್ಮರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇವನ ಅಜ್ಜನ ಹೆಸರೂ ಆಂಡಯ್ಯನೇ. ಅಜ್ಜನ ಹೆಸರನ್ನು ಮೊದಲ ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಇಡುವುದು ಹಿಂದಿನ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಆಂಡಯ್ಯನ ತಂದೆ ಸಾಂತ ಮತ್ತು ತಾಯಿ ಬಲ್ಲವ್ವ. ಅವನ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪಂದಿರು ಗುಮ್ಮಟ ಮತ್ತು ವೈಜಣ. ಇವರು ಜೈನ ಮತದವರೆಂದು ಅವನ ಮಾತಿನಿಂದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಕಾಲ ಮತ್ತು ದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯೂ